

Estimat fill:

Hem rebut puntualment la teva carta del 30 d'abril. A hores d'ara els Peypoch ja deuen deambular per Europa. No em dius, ni aproximadament, la data que tenen previst arribar a Barcelona, i creu que els esperem amb un gran dalit, per a que ens expliquin coses vostres, i poguer-los-hi parlar de les nostres, entre altres, dels motius que impulsaren a en Joan a escriure't la carta que ja deus haver rebut.

Encara que a la mare i a mi, aquesta situació ens apena, tenim el consol de veure com el temps passa de pressa. Ens havíem fet la il·lusió de tenir-vos aquest estiu, il·lusió que a causa del viatge d'en Messeguer tampoc hauríem vist satisfeta, i qui sap si vosaltres mateixos, davant la perspectiva de fer el viatge de cara a l'hivern, l'hauríeu ajornat voluntàriament, en espera del bon temps. Si fos així, el sacrifici que us demana en Joan seria apenes perceptible. Nosaltres sabrem esperar-vos amb el mateix desig vehement d'ara i de sempre, i amb l'esperit més tranquil, perquè podrem ajudar a en Joan, en el pas que va a donar -tal com t'ajudarem a tu en anàlogues circumstàncies- lliures d'altres neguitoses preocupacions. De fet, es tracta d'uns pocs mesos d'allargament, perquè tal com ara estan les coses no sembla que pogueu lligar caps abans de transcorreguts quatre o cinc mesos.

Es clar que esperar fins a l'estiu del 63 és una espera molt llarga! Fa tants anys, però, que esperem sense esperança, que aguantar unes quantes setmanes més amb la confiada il·lusió de poguer, finalment, abraçar-vos ens ajudarà a fer el temps més curt. I tot arriba!

Quan a en Joan, no crec necessari disculpar-lo. Crec que te'n faràs càrrec. Ha d'entrar a formar part d'una nova família, bona cristiana, comprensiva, però d'uns principis tan rígids en certes qüestions, que la delicadesa d'en Joan l'obliga a no ferir. Una vegada casat, tot serà diferent.

Em preocupa, es clar, que perdís l'avinentesa de vendre el pis en condicions avantatjoses. Però, ajudant Déu, arribada l'hora, ja es presentarà alguna nova oportunitat. O si no, ja veurem. Nosaltres mateixos, una vegada casat en Joan, si no manca salut, et podrem donar la ma amb més folgança que no pas ara.

Esperem amb ànsia conèixer la reacció que us ha produït la carta d'en Joan. No us descoratjeu, però! Potser és per a poguer fer millor les coses que Déu ho ha disposat així.

I en Messeguer, saps quan arribarà? Fet i fet no serà dins d'aquest més puix que el campionat mundial de fútbol que es disputarà a Xile és a fi de mesz maig. I saps si romandrà molt de temps a Catalunya? També tenim un gran interès en parlar-hi.

Si no trigues gaire més, crec que arribaràs a temps per a que el treball que et va encarregar el P. Rubí pel volum de CRITERION dedicat a la Llengua Catalana. Encara no ha aparegut el que l'ha de precedir. El tema que has escollit em sembla interessant, no únicament pel caire informatiu sino pel que significa pel nostre idioma, tant arrelat que no pot morir. Per altra banda, fa alguns anys que no dones fe de vida en les nostres lletres, i ho crec necessari, fins i tot des del punt de vista del teu retorn. Caldria, durant aquest temps, que aparegués el llibre que et te encarregat l'Albertí i que s'estrenés "La ma perduda". És cert que no me n'has dit res més, i retocant-la, are, m'adono que va passar per alt

Barcelona, 6 de maig del 1962

a P. C.

Full II

UNB 0408(2)

Universitat Autònoma de Barcelona

el full nº 14. No se si el vaig trametre duplicat, i per això en fa falta, o be me'l vaig passar. Em sembla això darrer.

Ignoraba el propòsit d'en Joan Oliver i de cor desitjaria que prosperés. L'Albertí, en 1957, va intentar una cosa semblant, amb resultats molt reeixits. Però aparegueren només quatre números. No vaig treure l'entrellat de si deixà de publicar-se per dificultats amb la censura o per maotius crematístics, puix encara que oficiosament es digué lo primer, em sembla que els segons en tingeren la culpa. El ont s'aguanta perquè no paga els originals i CRITERION perquè té bastanta subscripció. De cor desijo que prosperi el projecte i no cal dir com m'agradaria, també, que hi col.laboressis. La cosa que no entenc, és que tenint tu bona amistat amb l'Oliver, t'hagi invitat a col.laborar valent-se d'intermediari.

Avui he tingut l'agradosa sorpresa de veure en "El Diario de Barcelona" una nova secció setmanal amb el títol: "VEUS I LLETRES DE CATALUNYA" així, en català. Una única pàgina, modesta, però que esperaré llegir amb gust cada dissapte. Fa crítica de llibres catalans i dona notícies de moviment bibliogràfic, concursos, projectes, etc. de tots els països de l'àrea del nostre idioma. Bon símptoma!

Fa molt de temps que no hem vist a en Vidal ni a la Dolors i els hi debem visita. Li ho he dit per telèfon i hem convingut de veure'ns aviat, abans de l'estiu, pel goig de conversar amb ells i concertar una "arrossada" a Bellaterra. També ens hem de veure amb en Sala, millor dit, amb la seva família. Amb en Sala ens veiem sovint, perquè em fa alguns encàrrecs d'impresos i propaganda de llibres. Mes que temps, ens ha mancat humor. Ens hem proposat saldar semblants deures d'amistat, perquè també tenim ganes de canviar impresions amb ambdues famílies sobre el vostre retorn.

Per avui, prou. Deixo un espai per la mare. Una abraçada ben forta per a tu i la Rosa, i molts petons als nens.